

Carta...

...d'un nostàlgic que estima les Coves i la seva gent

Tomàs Zaragoza i Sales,

des de Segur de Calafell

La meua mare, Pepeta Sales Rodrigo, filla de Tasaro Sales Sales "Penjant" del Molinet i d'Antonia Rodrigo del mas de Nàsio, va nèixer l'any 1904, i des de 1914 a 1924, aproximadament, va estar al Mas de Nàsio, fent companyia i ajudant als seus avis.

La meua mare, des de menudets, allí al Prat del Llobregat, on vivíem i vam créixer, sentia nostàlgia del poble i del mas i ens va ensenyar a estimar aquelles contrades.

La mare va estar sobre 9 o 10 anys al mas de Nàsio i ens contava a mi i a les meves germanes, vivències i coses de bruixeries, deia que, de menudeta, la seva faena era soltar els bacons i vigilar-los, com també polsar figues i entrar els canyissos. Va passar molta temor, quan els agüelos anaven de quan en quan a les Coves i ella es quedava sola tot el dia.

La meua mare es va cassar amb Tomàs Zaragoza Villalonga, fill de Miquel Zaragoza i Martí "El Tute", que vivien al costat de l'església, tenien la sènia i el garroferal de Tute, i també tenia burro i cavall com deia la cançó:

Roseta de la Taleca
vol a Tute més que mai
perquè ella només té burro
i Tute té burro i cavall.
Roseta de la Taleca
té parauletes de sucre
ella vol a Salvador
i son pare vol a Tute.

El que no sé és si el Tute d'estes cançonetes era el meu pare o el meu tio.

Els Masos de les Talaes, els vaig conèixer quan tenia 15, 16 i 17 anys, anant amb el tio Vicent Puerta Monfort, que era de la Teuleria de Salzadella, casat amb la germana de la meua mare, Fraiqueta Sales Rodrigo.

Al Mas de Nàsio, per aquells temps, vivien el tio Rafel, la seva dona Soledad i els tres fills, Pepita, Matilde i Paco, també guardo un bon record d'ells.

Poc després de la guerra, la mare ens va portar al poble a conèixer als agüelos i tios. Quan vam arribar al mas del Molinet, tot ere tal com la mare ens explicava tantes vegades, les cases, els rius, la serra, la font, la bassa del moli, l'única cosa que vaig trobar diferent ere el color de les cases, ja que ere una cosa que la mare mai ens ho deia, o siga resumint, ens va ensenyar des de la distància a estimar tot allò que ella tan enyorava. Des d'aleshores, cada any he estat, passava les vacances, amb el meu tio Vicente Puerta Monfort, l'home de la tia Fraiqueta Sales Rodrigo, vaig conèixer les Talaes, el mas de Coca, les Vaqueres de Dalt i de Baix, el Mas del Tirijà, a part del de Nàsio i el del tio Quico, anàvem a caçar, a plegar olives, a llaurar, o siga em sentia un masover, un covarxi, estimat per tothom, per mi era el meu poble i sempre ho ha sigut, ara només me queden la cosina Teresa Puerta Sales, el seu home Antonio Sancho Adell, al Mas del Molinet, la Tia Herminia, el matrimoni Arturo i la Pepa, Vicente de Nelo el Coixo, la gent del Molí, Vicentica i Vicente Picarro, per mi són tots parents, a tots els estimo, guardo un bon record de tots els que ja no estan entre nosaltres pero sí en la nostra estima.

També tinc uns parents que estimo i que són els germans Panseros,

Antonieta i Vicent, guardo un gran record de la seva mare la tia Pansera, que ens estimava molt. Quantes vegades havia dormit a casa seva! quan arribava al poble la primera visita ere per ella.

Ara fa un parell d'anys amb el meu fill Tomàs, el cosí Antonio i Vicente de Nelo el Coixo del Molinet, vam anar, des de la Venta de la Figuera, pel mas de Pedrassera, el del Pequenyo, entre les dues Vaqueres, veient al fons el mas del Tirijà, fins al mas de Nàsio, tornant per les Coves, tot això amb una furgoneta, va ser una ruta molt interessant. El meu fill, que ja té 42 anys, estave molt interessat en vore tot el que jo li explicava tantes vegades.

Sapieu que a casa encara parlem el valencià de les Coves. Em vaig casar l'any 1956 amb una xica de Castelló, que també vivia al Prat de Llobregat. Hem tingut 3 fills, Tomàs, Glòria i Lina, tots casats i tenim 5 néts, la Mònica de 20 anys, la Meritxell de 16, la Betina de 15, Toni de 6 i l'Eduard de dos anys.

He treballat a l'Aeroport del Prat, a Iberia, companyia d'aviació. El meu pare i el meu tio, l'any 1928, van haver d'emigrar en busca de jornal i van treballar a la companyia Air France, que tenia un aeroport propi allí al Prat.

A l'acabar-se la guerra civil, més aviat "incivil", la companyia Iberia els va contractar i ahí ha estat la cadena, vam treballar a Iberia fins jubilar-nos el meu cosí i jo i seguix el meu fill, treballant-hi.

Allí vam conèixer gent de les Coves, com Paco Soqueta, Paqual Mateu, "Figuetes" i Viol.

També varis gaspatxers, o siga que l'amistat amb tots ells ere una miqueta viure prop del poble.

Ara fa temps que no he estat al poble, i es perquè la nostra filla Lina, treballo i Paquita i jo, cuidem als néts Toni i Eduard; a les 7 del matí Paquita va a vestir-los, viuen a 50 metres de casa, jo a les 9 els vaig a buscar i els porto el menut a la guarderia o bressol d'infància i l'altre a l'escola, ara a l'esplai.

Abans anàvem a les Coves, al Molinet, un parell de vegades a l'any, i estàvem una setmaneta, però ara no pot ser. Per una part en sortim perdent i per l'altra guanyant, al poder disfrutar els néts i ajudar als fills.

Salut per tothom i amics per sempre

Crec que a l'amistat hauríem de rendir-li culte, per mi, als meus 68 anys és un bàlsam.

